

Świadczenie pielęgnacyjne jest niejako surogatem wynagrodzenia za pracę, które jest uzyskiwane przez uprawnionego na podstawie decyzji administracyjnej, a nie od pracodawcy z tytułu świadczenia pracy. Świadczenie to przyznane osobie, będącej w wieku emerytalnym, sprawującej opiekę nad niepełnosprawnym członkiem rodziny, w istocie rzeczy pełniłoby funkcję nie tyle surogatu wynagrodzenia za pracę, a surogatu świadczenia emerytalnego. Wyrok WSA w Gdańsku z 13 czerwca 2019 r. sygn. III SA/Gd 284/19.

Sąd wskazał, że o rezygnacji z zatrudnienia czy też świadomym jego nie podejmowaniu można mówić w sytuacji, gdy osoba sprawująca opiekę jest obiektywnie zdolna do podjęcia zatrudnienia, na którą to zdolność wpływa także wiek takiej osoby. Przepis art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych nie zawiera wprost wymogu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej jedynie przez osoby będące w wieku aktywności zawodowej, jednak nie można twierdzić, że ustawa ta jest kierowana do wszystkich osób niezatrudnionych, które opiekują się niepełnosprawnym członkiem rodziny. Adresatami tej ustawy są bowiem tylko takie osoby, które zrezygnowały z zatrudnienia albo go nie podejmowały, by takiej osobie zapewnić całodobową opiekę.

Dalej Sąd zwrócił uwagę, że świadczenie pielęgnacyjne jest niejako surogatem wynagrodzenia za pracę, które jest uzyskiwane przez uprawnionego na podstawie decyzji administracyjnej, a nie od pracodawcy z tytułu świadczenia pracy. Świadczenie to przyznane osobie, będącej w wieku emerytalnym, sprawującej opiekę nad niepełnosprawnym członkiem rodziny, w istocie rzeczy pełniłoby funkcję nie tyle surogatu wynagrodzenia za pracę, a surogatu świadczenia emerytalnego.

W ocenie Sądu inna interpretacja prawa materialnego naruszyłaby spójność obowiązującego systemu prawnego, bowiem ten sam stan faktyczny, w kontekście zdolności do zatrudnienia, byłby oceniany inaczej na gruncie ustawy o świadczeniach rodzinnych, inaczej na gruncie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustawy o pomocy społecznej, ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w których zawarto przepisy definiujące zdolność do podjęcia zatrudnienia dla potrzeb udzielania pomocy o charakterze socjalnym (por. wyrok NSA z dnia 20 marca 2014 r. sygn. akt I OSK 416/13 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych)).

W rozpatrywanej sprawie skarżąca ukończyła 71 lat. Sąd wskazał, że nie można było jej uznać za osobę zdolną do podjęcia zatrudnienia, a co za tym idzie nie można w jej przypadku mówić o rezygnacji z zatrudnienia lub jego nie podejmowaniu w celu sprawowania opieki nad niepełnosprawnym mężem.

Orzeczenie jest nieprawomocne.

Źródło: [CBOSA](#)